

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

§. 2. Resolutiones de Confessione obligante ad sigillum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

& à DD. censentur probabiles, & insuper etiam favent sigillo ejusque obligationi; quidquid jam sit de contrariis earumque probabilitate, quam si quis dicere vellet, non esse practicè practicum, sed tantum speculativam in sensu, quo Laym. l. i. tr. i. cap. 5. n. 2. loquitur, ei non magno- pere reluctandum esse censerem. Idque apertè tradit Diana in cit. proem. p. 5. tr. ii.

§. II.

Resolutiones de Confessione ad Sigillum obligante.

209. De hac diximus sup. n. 185. omnem illam peccati manifestationem & solam obligare sub sigillo, quam quis facit cum aliquo animo se in foro interno accusandi, vel alterius directioni se subjiciendi aliquo saltem modo in ordine ad absolutionem; ita ut cum Fag. Prac. 2. lib. 6. cap. 6. n. 16. rectè pro Maxima statuatur, quòd obligatio sigilli ob suam favorabilitatem non solum ad ipsam confessionem (strictè sumptam) extendatur, sed etiam ad omnia ea, quæ ordinantur immediatè ad illam, nimirum tanquam instrumenta & media necessaria, vel saltem utilia, sùntque propterea etiam Confessio inchoata & inchoativè. Manifestatio ergo peccati cum prædicto animo facta verè obligat sub sigillo, nec potest sine licentia pœnitentis in ullo excogitabili casu revelari.

210. I. Si Adam confessus est sacrilegè, vel sine debito dolore, aut proposito se emendandi, ignoscendi inimico, restituendi rem alienam, vitandi occasionem proximam, malum suum statum
R. P. Stoz Trib. Pœnit. Lib. II.

v.g. concubinarum deserendi &c. Est communis ex cap. Quod quidam s. de pœnit. & remiss. Tan. tom. 4. Disp. 6. q. 9. n. 138. Lug. Disp. 23. n. 117. etiam si ejusmodi pœnitens sciat, se propterea ante hæc ab isto vel alio confessario non fuisse absolutum, & neque tum magnam spem habeat obtinendi absolutionem. Ratio, quia nihilominus potest adhuc manifestare sua peccata cum animo se de iis accusandi, vel se directioni confessarii subjiciendi. Est contra Coninch. Disp. 9. n. 7. quamvis, n. 8. v. secus, videatur non multum repugnare.

211. II. Si Barnabas veniens ad confessionale dicat, se ob gravem animi afflictionem non esse satis dispositum, nec cupere absolvi; velle tamen miseriam sui statùs & peccata explicare, ut confessarius possit ipsi ad bonum suum spirituale vel temporale præbere aliquod consilium, solatium vel auxilium. Ratio, quia hæc peccatorum manifestatio est saltem dispositivè, reductivè, & inchoativè confessio. Fag. l. c. cap. 4. n. 24. cum Syl. Videtur enim pœnitens eam facere, ut ab afflictione liberetur, atque ita disponatur ad absolutionem postea aliquando recipendam. Contrarii Doctores loquuntur tantum de illo, qui circa aliquod suum peccatum petit consilium profus imper- tinenter ad confessionem vel absolutionem apud Palao de pœnit. Disp. un. p. 19. §. 2. n. 2.

212. III. Si Cosmas volens confite- ri per interpretem, sive Clericum sive Laicum, manifestet sua peccata illi, etiam in absentia Confessarii; sicut fieri posse dixi sup. n. 99. Interpretes autem deinde non exponat Confessario. Ratio, quia
R mani-

manifestatio peccatorum facta interpreti etiam Laico est inchoata confessio. Lug. *l.c. n. 21*, ex communi, contra Cajet. & Sotum. Idem est si Internuntius peccata, quæ quis per illum confiteri vult, non referat ad confessarium. Unde si quis ex errore putet, se posse per alium confiteri, & absens absolvi, atque propterea aliquod peccatum manifestet, v. g. suo filio, ut iste ejus nomine tanquam Internuntius, id proximè confiteatur, tunc filius obligabitur sigillo; uti & confessarius, cui id filius confitebitur. Neque aliter sentiendum esse puto, si ego, quia non possum confiteri nisi Sacerdoti Italo linguâ latinâ, quam non bene calleo, & interrogem aliquem alium, quomodo hoc vel illud meum peccatum latinè proferre debeam: modò non expressè velim mea peccata tali instructori tanquam amico committere solùm sub secreto naturali. Ratio, quia etiam iste me adjuvat, ut possim confessario loqui ab eoque intelligi, ergo est quasi interpretes meus. Neque refert, quòd ipse deinde non immediatè loquatur confessario, ut dicam *n. 214*. Negat tamen Coninch, *cit. Disp. 9. n. 47*.

213. Eodem modo est quasi interpretes meus, cui dico me velle confiteri; & propterea illum consulo, an aut quomodo hoc vel illud teneam confiteri; sive jam consulam illum ipsum, cui volo postea confiteri; sive quemvis alium Clericum, vel Laicum. Fagund. *l.c. cap. 6. n. 5. & n. 23*. Dian. *p. 5. tr. 11. Ref. 44*. cum aliis contra Suar. Henriq. & alios apud Fag. *n. 22*. qui tamen apud eundem *n. 24*. consentiente Dicast. *cit. Disp. 12. n. 55*. concedunt, illum ex ejusmodi confi-

liariis obstringi sigillo, cui etiam velim deinde confiteri; quia putant apud hunc tantùm, & non apud alios manifestationem peccati esse confessionem inchoatam. Sed rectius Fagund. ait, apud alios æquè ac apud istum eam fieri à pœnitente in ordine ad absolutionem. Unde juxta dicta *sup. n. 185*. est respectu omnium Confessio saltem inchoata.

214. IV. Si David ob defectum memoriæ, vel aliam causam non possit commouè confiteri, nisi ex scripto; sed quia dexteram vel dextræ usum amisit, dicter sua peccata alicui ad calamum; teneatur quoque ejusmodi scriba ad sigillum, quia manifestantur ipsi peccata in ordine ad confessionem, sicut interpreti; cum David, ut ponitur, non possit nisi per intermediam ipsius operam bene confiteri. Præpos. *de Pœnit. q. 11. dub. 4. n. 34*. Neque refert, quòd scriba ejusque opera esse medium videatur tantùm remotum. Nam est nihil minus ordinatum ad confessionem. Et certè etiam studiosus v. g. per quem germanus sua peccata indicat latinè Italo, & per hunc italicè Gallo, ac denique per istum gallicè confessario Hispano, quem solum habere potest, obligatur unacum aliis sigillo, etsi mediatè tantùm & remotè ad confessionem istam cooperetur.

215. Ipsa quoque scripta scheda Confessionis obligat lectores non tantùm sub secreto naturali gravissimè, ut concedunt omnes *sup. lib. 1. p. 3. n. 439*. sed etiam sub sigillo propriè dicto. Fag. *l.c. cap. 5. n. 16*. Dian. *p. 3. tr. 4. Ref. 112. & p. 5. tr. 11. Ref. 27*. Dicast. *l.c. n. 58. & seq.* cum multis aliis contra Palao *cit. p. 19. §. 4. n. 11*. Laym. *cit. cap. 14. n. 19. & mul-*

eos alios. Ratio; Tum quia talis scriptura non tantum continet materiam confessionis seu peccata, ut vulg. Lugo; sed etiam est eorum manifestatio, & quidem juxta intentionem penitentis facta in ordine ad sui accusationem in foro interno, & absolutionem; ergo est confessio inchoata; vel, si sacerdoti jam exhibita & lecta sit, etiam perfecta & absoluta, ut fatetur Laym. Tum quia fatetur Lugo *cit. Disp. 23. n. 47.* scripturam, si per eam liceret absenti confiteri, fore confessionem propriè dictam & sigilliferam; atqui licitum est ex certis causis peccata in scripto mittere absenti confessario, vel presentis tradere legenda, modò penitens deinde coram exprimat, quòd se de peccatis in scripto contentis & lectis accuset, ut dixi *sup. cit. p. 3. n. 83.* ergo ejusmodi scriptum est vera confessio saltem inchoata & incompleta; completa autem, cum id penitens vel confessarius actu legit, ut Lug. *n. 48.* concedit de muto per scripturam confitente. Neque refert, quòd scriptura non sit aliquid transiens, nec fiat coram confessario, ut urget Palao. Nam etiam manifestatio peccati facta interpreti vel internuntio non est transitoria, sed manet in utriusque memoria, nec fieri debet, aut sit coram sacerdote, & tamen rectè habetur pro confessione ad sigillum obligante. Tum quia juxta Lug. *n. 49.* scriptura, per quam penitens à superiore petit facultatem absolvendi à casu reservato, obligat sub sigillo legentes; ergo etiam scriptura, quam aliquis facit, ut per eam ipsam sua peccata manifestare possit confessario in ordine ad absolutionem.

216. V. Si Fabius confiteatur alicui sa-

cerdoti, quem bona fide credit habere potestatem absolvendi, cum non habeat. Est communis. Item si illi, quem etiam scit carere Ordine vel potestate, confiteatur, eo tamen animo, ut per illum post obtentam potestatem Ordinis vel Jurisdictionis absolvatur. Fag. *l. 6. cap. 6. n. 24.* Lug. *l. c. n. 37. & alii.* Imò et si solum dicat alicui sacerdoti, se velle illi confiteri, simulque roget, ut propter suum peccatum reservatum petat prius à superiore facultatem absolvendi. Lug. *l. c. n. 34.* uti & si ipse penitens adeat superiorem, etiam eum, qui, ut fieri potest, nondum est sacerdos, ab eò que petat licentiam, ut per alium à reservatis possit absolvi. Lug. *n. 36. cum aliis contra Coninch. l. c. n. 44. & alios.* Ratio, quia in omnibus istis casibus manifestatio peccati fit aliquo modo à penitente cum animo se accusandi, & in ordine ad absolutionem, adeoque est vera, vel saltem inchoata confessio Sacramentalis genericè sumpta, & *sup. n. 185.* descripta.

217. VI. Si Guido confiteatur bona fide Clero vel Laico, qui malitiòse fingit se esse legitima potestate præditum, cum non sit. Est communis apud Fag. *l. c. n. 9.* Dian. *p. 5. tr. 11. Res. 15.* Ratio est eadem, quam paulò antè dedi. Quod si Guido sciat aliquem esse Laicum, vel Clericum nondum esse sacerdotem; sed tamen per errorem invincibilem putet illum habere legitimam potestatem absolvendi, & propterea ipsi confiteatur sive jam in casu necessitatis sive extra, negat hanc confessionem obligare ad sigillum Laym. *l. c. n. 19. v. sexto.* Tan. *tom. 4. Disp. 6. q. 9. n. 139.* Coninch. *l. c. n. 6.* Lugo *l. c. n. 42.* Suar. Vasq. & multialii. Affir-

R 2

mat

mat Fag. *cit. cap. 6. n. 5.* cum Nav. & aliis, quibus apud Dicast. mox citandum consentit Præpos. & Hurtadus, quia videtur esse par ratio utriusque hujus casus. Nam in utroque confessio est invalida ex defectu Ministri; in utroque tamen pœnitens facit manifestationem suorum peccatorum in ordine ad absolutionem, putatque valere, etsi in priore ex errore facti, in posteriore ex errore Juris.

Afferit quidem Card. Lug. aliquam disparitatem, quod in priore casu pœnitens apprehendat & intendat absolutionem à legitima potestate tam Ordinis, quam Jurisdictionis dependentem, adeoque veram & à Christo institutam; in posteriore autem tantum dependentem à sola potestate Jurisdictionis, adeoque tantum fictitiam. Idque speculativè loquendo approbat etiam Dicast. *l. c. n. 30.* Sed hæc disparitas non videtur hic multum juvare; cum sufficiat ad sigillum, si manifestatio peccati fiat cum animo se in foro interno accusandi, se directioni alterius subjiciendi &c. neque necesse est, velle, saltem explicitè, absolutionem, ut *sup. n. 185.* dictum ex ipso Lug. Adde, quod possit quoque vera à Christo instituta absolutio intendi abstrahendo, an à Sacerdote, vel Laico debeat conferri. Unde & ipse Dicast. tandem in praxi, inquit, consultius est, sigilli secretum hic agnoscere & servare. Confirmari hæc possunt ex dictis *sup. n. 212. & seq.*

218. VII. Si Haimo instante prælio, naufragio &c. vel in vicinia aliorum, sive ad confessionale adstantium, sive ad ægrum v. g. adjacentium, non possit confessario sua peccata manifestare, ut non etiam alii audiant; obligat hæc confessio

ad sigillum non tantum confessarium, sed etiam omnes alios auditores, ita ut neque inter se, neque cum aliis de ejus materia loqui possint. Fag. *cit. lib. 6. cap. 5. n. 1.* Coninch. *Disp. 9. n. 35.* Palao *cit. p. 19. s. 4. n. 4.* Laym. *l. c. n. 17. v. Tertio.* contra Sotum & alios.

Quodsi Haimo sponte sua ad majorem v. g. sui confusionem vel ob aliam causam publicè, vel ita alta voce confiteatur, ut ab aliis audiatur, tunc juxta Coninch. *n. 46.* & Palao *n. 10.* solus Confessarius, non item alii audientes obligantur ad sigillum, quia Confessionem hanc respectu illius tantum & non aliorum ajunt esse Sacramentalem. Sed cum realiter sit respectu omnium una tantum confessio, eaque à parte rei verè Sacramentalis, rectius dicitur, pœnitentem ipso facto dare licentiam, vi cujus sicut audientes, ita & ipse quoque confessarius sit in tantum liber ab obligatione sigilli, in quantum pœnitens vult. Neque enim est ratio, ob quam confessio seu locutio pœnitentis dicatur respectu aliorum esse publica, & respectu solius Confessarii, qui eandem æquè audit, sit occulta & secreta. Lugo *n. 39.*

219. Econtra confessio sub sigillo obligans non est. I. cum quis absque omni animo confitendi dicit alteri, se hoc vel illud suum arcanum ei committere sub sigillo confessionis; etiam si ita dicat alicui sacerdoti, in confessionali, flexis genibus, facta cruce, & dicto confiteor, instar aliorum pœnitentium. Fagund. *lib. 6. cap. 5. n. 3.* Laym. *l. 5. rr. 6. n. 2. v. ex his,* quia hæc omnia, cum non fiant animo se accusandi, nec in ordine ad absolutionem, non sunt confessio, ergo nec pa-

riunt

riunt obligationem sigilli. Neque alter, etiam si promiserit se velle esse obligatum, sicut sigillo, peccat revelando contra sigillum, Dian. p. 5. tr. 11. Res. 54. Dicast. l. c. n. 31. cum aliis; nili forte ex conscientia erronea & affectivè; quia neque hæc promissio aut volitio est confessio, & sigillum aliunde non potest otiri.

220. Nec II. cum quis unum vel plura peccata sua alicui etiam sacerdoti manifestat consilii vel auxilii petendi causâ, non tamen ad pacandam conscientiam, ut sup. n. 211. sed præcisè tantum ad infamiam, pœnam, aliterius iram, al' uide simile malum evadendum. Palao cit. p. 19. §. 2. n. 2. Vel cum quis in confessionali unum vel plura peccata dicit, sed tantum cum animo illudendi confessario, vel ei damnum aliquod v. g. per furtum inferendi, vel eum ad patrandum aliquod facinus, ejusque societatem adducendi, Fag. cit. lib. 6. cap. 4. n. 18. Dicast. l. c. n. 42. & 43. Vel cum occultus peccator v. g. hæreticus, quia jam etiam, ne prodatur, cum aliis communicare vult, accedit ad confessionale, tantum ut simulet se confiteri; neque de ullo peccato se accuset, sed tantum schedam confessionis petat. Lugo Diss. 23. n. 117. Laym. cit. cap. 14. n. 8. v. Moneo, ubi rectè dicit, confessarium tali simulatori non debere, nec posse dare schedam Confessionis, ne malæ ejus simulationi coöperetur; de quo plura infra n. 235. v. Quod si & sup. l. 1. p. 3. n. 22.

221. Nec III. cum contententur suis Prædicantibus illi ex A catholicis, qui non credunt Pœnitentiam esse Sacramentum, & putant in ea non remitti, sed tantum regi peccata; neque Præcones posse re-

mittere peccata, sed tantum denuntiare eorum remissionem. Nam etsi isti sua peccata etiam in specie enarrant coram prædicantibus, tamen id non faciunt cum animo se coram illis accusandi, sed tantum coram DEO; multò minus cum animo absolutionem peccatorum obtinendi ab illis, cum etiam ab ipso DEO non hanc sed tantum tegimen aliquod & pallium sibi dari posse existiment. Aliud sentit Gobat tr. 7. n. 785. & 853. sed ex hypothesi, quæ principiis fidei in incude A catholicorum fabricatæ non correspondet. Ejusmodi ergo confessariorum operâ nemo hominum, sed diabolus, quæ Germanorum phrasis esse solet, utatur.

§. III.

Resolutiones circa Materiam Sigilli.

Hanc jam sup. n. 191. ita explicavimus, ut facile sit inde multos casus resolvere. Aliquos tamen hic superaddam exempli causa. Itaque

222. Contra sigillum ejusque obligationem ratione materiæ peccat, I. Quicumque peccatum mortale, etiam in genere tantum, vel veniale in specie dicit sibi hanc vel illam determinatam personam confessam esse. sup. l. c. non tantum, si ipsi esset ex sola confessione notum, de quo non est dubium teste Palao cit. p. 19. §. 3. n. 6. sed etiam, cum id esset ipsi ut publicum & notorium per famam, sententiam Judicis &c. vel aliunde extra confessionem notum. Nam dicere, se tale peccatum ex confessione scire, est proptiè revelare confessionem, reddique